

Sygn. akt V CZ 70/06

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi A.S.
o wznowienie postępowania
w sprawie z wniosku Z.P.
przy uczestnictwie A.S. i M.S.
o rozgraniczenie,
zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w O.
z dnia 2 grudnia 2004 r., sygn. akt [...],
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 października 2006 r.,
zażalenia A.S.
na postanowienie Sądu Okręgowego w O.
z dnia 29 czerwca 2006 r., sygn. akt [...],

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w O. postanowieniem z dnia 1 lutego 2006 r. oddalił skargę uczestnika postępowania A.S. o wznowienie postępowania w sprawie o rozgraniczenie, zakończonego postanowieniem tego Sądu z dnia 2 grudnia 2004 r. Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną wymienionego uczestnika postępowania od postanowienia oddalającego skargę o wznowienie postępowania. U podstaw tego orzeczenia legło ustalenie, że skarga kasacyjna wniesiona przez profesjonalnego pełnomocnika (adwokata) uczestnika postępowania nie została należycie opłacona (art. 130² § 3 k.p.c. w zw. z art. 39 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych; Dz. U. Nr 167, poz. 1398). Sąd Okręgowy stwierdził przy tym, że - wbrew odmiennemu twierdzeniu skarżącego - wymagana opłata sądowa w wysokości 200 zł nie została uiszczona znakami opłaty sądowej.

W zażaleniu na powyższe postanowienie uczestnik postępowania A.S. wniósł o jego uchylenie kwestionując ustalenie, iż skarga kasacyjna została wniesiona bez należytego jej opłacenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażaleniu nie można odmówić słuszności.

Podjmując zaskarżone postanowienie Sąd Okręgowy stwierdził, że znaki opłaty sądowej nie zostały naklejone na żadnym z pięciu egzemplarzy skargi kasacyjnej wniesionej przez pełnomocnika uczestnika postępowania. Ustalenie to – jak trafnie podniósł skarżący – nie znajduje jednak dostatecznego oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale. Dokonane ono bowiem zostało po doręczeniu odpisów skargi kasacyjnej wnioskodawcy oraz uczestniczce postępowania M.S., a więc w czasie, kiedy Sąd Okręgowy dysponował jedynie trzema egzemplarzami tego środka zaskarżenia. Zastrzeżenia co do prawidłowości powyższej konstatacji pogłębia przedstawiony przez skarżącego – w uzupełnieniu zażalenia – egzemplarz skargi kasacyjnej doręczony przez Sąd uczestniczce postępowania M.S., na którym naklejone zostały cztery znaki opłaty sądowej o nominałach pięćdziesięciu złotych. Fakt, że znaki te nie zostały skasowane (jak

tego wymagają przepisy §§ 8 i 9 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie sposobu uiszczania opłat sądowych w sprawach cywilnych; Dz. U. Nr 27, poz. 199) nie stanowi wystarczającej przesłanki do ustalenia, że skarga kasacyjna nie została należycie opłacona. Zauważyć bowiem należy, iż po przeprowadzeniu wstępnego badania skargi kasacyjnej przewodniczący wydziału zarządził nadanie jej dalszego biegu, właściwego dla prawidłowo wniesionego i należycie opłaconego środka odwoławczego. W tych okolicznościach nie można skutecznie odeprzeć zarzutu podważającego, przyjęte za podstawę zaskarżonego postanowienia ustalenie, że skarga kasacyjna nie została w sposób właściwy opłacona. Treść notatki urzędowej, odzwierciedlającej podjętą ze strony Sądu próbę ustalenia drogą telefoniczną z uczestniczką postępowania M.S. kwestii omyłkowego doręczenia jej odpisu skargi z naklejonymi znakami opłaty sądowej oraz przymuszenia jej do zwrotu tej skargi (uczestniczka ta podała, iż na doręczonym jej odpisie „brak było opłaty od skargi w kwocie 200 zł”) dla ustalenia takiego nie może stanowić wystarczającej podstawy. Podjęcie takich niekonwencjonalnych działań jedynie potęguje zastrzeżenia co prawidłowości czynności podejmowanych w związku z wniesioną skargą kasacyjną i uwiarygadnia zasadność podniesionego w zażaleniu zarzutu.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.